

den gebaad — maar allerlei vorm van uiterlijk leven geeft ten slotte niet meer dan de bedding, waardoor de stroom moet vloeien.

De kerk van Christus evenwel brengt ons in onmiddellijke aanraking met de onvergankelijke goederen; zij is voor ons immers ook, zij het op onze wijze, de moeder-kerk, aan welke we zoo ontzaglijk veel hebben te danken, en in welke we nog steeds zoo onnoemelijk veel kunnen genieten.

Wanneer heel onze levenshouding gedragen wordt door ons geloofsleven, dan zal zonder twijfel de kerk van Christus in ons leven weer een plaats der eere gaan innemen.

Oók om Christus' wille.

Oók uit gehoorzaamheid.

Maar dan zullen we in onzen tijd ook al méér leeren, te leven uit en door de hoop.

We leven naar een andere wereld heen. Dat moeten we nimmer vergeten — dat moeten we krachtig blijven belijden. Dat in onzen zoo materialistischen en cultuur-minnenden tijd allerlei secten, die speciaal den nadruk leggen op de wederkomst van Christus, zoo de aandacht en dikwerf den aanhang hebben, bewijst, dat er in het christelijk leven een zekere behoefte is, te leven in het volle bewustzijn dáárvan, dat we gaan naar het oordeel dezer wereld en naar de verlossing van Gods kerk. Zal de kerk van Christus haar roeping verstaan, dan heeft zij te voldoen aan de eischen, die het heimwee van den christen op deze aarde aan haar stelt. Maar ook, wanneer de christen gaat leven al meer als niet van deze wereld, schoon met beide voeten in de wereld en in den eigen tijd, dan komt er behoefte aan dat betere en hoogere, dat in de prediking der hope door Gods Woord en Gods Kerk immer weer wordt geboden.

En in dat leven bloeit de liefde.

Daar is vertrouwen. Daar is overgave van den een aan den ander. Daar acht de een den ander uitnemender dan zichzelf.

Daar is dat volle rijke christelijke leven, dat in elken tijd bloeien kan, en dat altijd weer sterker is gebleden, dan de geest der eeuw.

Om den Geest Gods hebben wij te bidden.

De Geest, Die leert gelooven, Die leert hopen, Die leert lieven.

En door dien Geest zien wij ook in onzen tijd, ook in de beweging der geesten van dezen tijd — Jezus.

En zoo rijst de bede:

Jezus trek ons hart naar boven.

J. WATERINK.

UIT DE SCHRIFT.

Het deel mijner erve.

De Heere is het deel mijner erve, en mijns bekens ... De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen. Ps. 16:5-6.

Dankbaar genieten is óók een heilige kunst.

De wereldmenschen, die zeggen voor hun genot te leven, weten niet eens wat genot is, noch kennen bij ervaring het echte genieten. Hun beker schijnt over te vloeien, doch het is slechts van vluchtig schuim.

Echt genieten wordt alleen in de school der genade geleerd.

De H. Geest alleen kan ons onderrichten wat het geheim van het echte danken is, en hoe uit dat rechte danken de bron voor het rechte genieten opwelt.

David, gered uit zwarigheden, jubelt opgetogen: De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen.

Hij voelt zich zoo gelukkig met wat hem op Gods bevel is geschonken; een voortreffelijk erfbezit is met het meestsnoer voor hem bepaald, „de schoonste plaats mat gij met ruime snoeren!”

Bij de verdeeling van het land Kanaän had de Heere tot Aäron den hoogepriester en tot Levi's stam in het algemeen gesproken: „Gij zult in hun land niet erven en gij zult geen deel in het midden van hen hebben. Ik ben uw deel en erfenis!”

Dat was een diepzinnige belofte.

Zóó innig zou het verband zijn van den priesterstam tot God, dat Deze Zelf voor hem zijn zou: erfand en deel, kapitaal en inkomst.

De Heere belooft met goddelijken overvloed te zullen zorgen voor hun tijdelijke en eeuwige belangen, voor hun nooddrift naar lichaam en ziel.

Van toen af is de uitspraak: „De Heere is het deel mijner erve” de saamvatting geworden van alle heil en zaligheid, van allen zegen en welvaart, die de geloovige van zijn God ontvangt.

Tot deze priesterlijke erfenis wist zich Koning David door genade gerechtigd.

En nog mag elk oprecht kind Gods zeggen: „Getrouwe Heer, gij wilt mijn goed, mijn God, mijn erfenis en 't deel mijns bekens wezen!”

Doch het is maar niet genoeg een erfdeel in eigendom te hebben, maar, men moet er ook inkomsten uit ontvangen, tot voorziening in de dagelijkse behoeften.

Daarom had David er niet genoeg aan te weten, dat de Heere het deel zijner erve was; Hij moest óók het deel zijns bekens wezen.

Die beker is het symbool van het dagelijksch rantsoen, dat uw hemelsche Vader als uw spijs en drank voor lichaam en ziel u bereidt. Want in des Heeren hand is een beker en Hij schenkt daaruit (Ps. 75).

Met dezen beker wordt dus bedoeld het lief en leed, den voorspoed en den onspoed, de weelde of de nooddrift, de blijdschap of de smart, die God allen dag voor ons bereidt.

Oók deze drinkbeker kan ons niet voorbijgaan, wij moeten dien drinken. En dat kunnen wij, als we met het oog des geloofs van den beker opzien tot de hand, die dezen draagt, van ons lot tot den Beschikker daarvan, opdat we roemen mogen: de Heere is ook het deel mijns bekens.

En als dan uit dien beker vele goede en schoone dingen ons toevloeien, wat hebben we dan den Gever ootmoedig te danken!

Daar zijn er velen in onze dagen, die nooddrift of overvloed van Hem ontvangende, nóg opstandig murmureeren en ondankbaar zijn, of wel, ijdel worden als 't vermogen gedurig aanwast.

Dan alleen zullen we er ons hart niet op zetten en er ons niet door af laten trekken van onze eeuwige belangen, als we steeds onze onwaardigheid belijden en erkennen: Gij o Heere, onderhoud mijn lot.

Hoe kan er dan een open oog voor zijn, dat de snoeren ons in liefelijke plaatsen gevallen zijn en een schoone erfenis ons is geworden!

Wij behoeven volstrekt geen rijk en ruim deel, noch een overvloeiende beker te ontvangen om dit woord over te mogen nemen.

Oók het kleinste en minste, de sobere bete en de koele dronk kan ons, zoo er hooger licht op valt, een voortreffelijke erve uit 's Vaders hand zijn, waar we Hem voor danken.

Dan zullen we bij ons genieten — is zoo gebruiken niet altijd genieten? — niet onszelf zoeken, noch de streeling van ons behagen bedoelen, maar de eer van onzen God.

Hij geeft, opdat, wie de gave ontvangt, er Hem in verheerlijkt en er Hem mee dient.

Het rechte danken voor ontvangen zegeningen moet steeds gepaard gaan met de bede: „Heere, wat wilt Gij, dat ik er mee doe?”

F. C. M.

KERKELIJK LEVEN.

—= Kleur bekennen.

Het is het kenmerk van elke jonge richting, dat zij sterk is in het getuigen.

Niet alleen op religieus gebied gaat dit op.

Oók op staatkundig terrein vindt ge dat.

Let maar eens op Socialist en Communist.

Deze zwijgen nooit en nergens.

Voor al de laatste niet, omdat hij nog later ter wereld kwam.

Hoe staat het daartegenover met ons.

In '34 en '86 getuigen wij, of althans, het vorige geslacht, ook. We schaamden ons noch voor onze kerkelijke, noch voor onze andere beginselen. Uit den overvloed des harten sprak de mond!

En nu?

Zijn wij niet veelszins een stil volk geworden?

Zeker, wanneer het over materiële zaken, tijdelijke dingen loopt, roeren wij ons wel.

Maar de kleur ontbreekt niet zelden aan onze rede of ons gesprek.

Zou men daaruit de konklusie moeten trekken, dat wij vroeg oud zijn geworden?

Dat wij de frischheid der jeugd hebben verloren?

Die konklusie zou stellig nog wat voorbarig zijn.

Andere factoren zijn hier werkzaam geweest.

Onder meerdere ook deze, dat wij ons pogen al spoedig met succes zagen bekreund.

We begonnen op meer dan één gebied mee te tellen in het land.

En hoe dankbaar wij daarvoor op zichzelf onzen God ook zijn, wij hebben dat succes al te zeer voor onszelf gebruikt, in plaats van het onzen Koning te wijden.

We oogstten zekere waardeering in zelfs van onze tegenstanders.

Dat is ons in menig opzicht ten val geworden.

We voelden ons door die waardeering gevleid.

We kregen er ten slotte behoefte aan.

We konden er niet meer buiten.

Zeker, we worden van de overzijde nog wel aangevallen. Maar lang zoo venijnig niet meer als vroeger. De smaadheid om Christus' wil, welke onze voormannen ondergingen, kennen we niet meer.

En we doen ons best, dat wij die waardeering zooveel mogelijk blijven behouden.

Dat is één van de oorzaken, waardoor we minder principiëel zijn geworden als we ons in het publieke leven vertoonen.

Waardoor we over het algemeen in ons optreden naar buiten wat verschoten zijn van kleur.

Waardoor we liefst in den strijd der idealen een zwijgende houding aannemen.

Wat moeten we daaraan doen?

Inzien, dat we gezondigd hebben.

Voor God belijden, dat we in meer dan één opzicht ontrouw zijn geworden.

En deze zonde van kleurverbleking en kleurverzwijging niet alleen belijden, maar ook laten.

Want dan alleen mogen we naar het Schriftwoord hopen op Gods barmhartigheid.

Tot „evangeliseeren” is dikwijls minder moed vereischt, dan tot getuigen op het terrein, waarop de Heere ons heeft geplaatst.

Met „evangeliseeren” — een noodzakelijk werk! — verliezen we over het algemeen geen menschengunst, maar met getuigen op eigen terrein meestal wel.

En naar menschengunst dorsten we te veel.

We stellen er prijs op, dat men ons van de overzijde voor joviale, soepele, wetenschappelijke mannen houdt.

Daarom sluiten we onze beginselen, vóór we uitgaan, menigmaal thuis in een kastje weg.

Ziet, dat zijn t. b. c.-verschijnselen onder ons. Daarentegen helpt alleen sterke voeding, frische lucht en rust, veel rust.

Sterke voeding met Gods Woord.

De frische lucht der Calvinistische beginselen. Rust, veel rust in Gods soevereiniteit.

Dat alleen kan ons de vroegere gezondheid hergeven.

Dan krijgen we weer een blos op de wangen. Dan hebben we weer kleur en vertoonen die, waar we ook gaan.

Dan bruischt het leven in ons.

Dan is het niet mogelijk, dat dat leven zich niet zou niten. We behoeven er ons geen geweld voor aan te doen. Het gaat vanzelf.

Zeker, we mogen dan niet overal gaan „preken”. Ofschoon men een getuigenis, dat men liever niet hoort, al te spoedig voor een „preek” uitscheldt.

Maar „preken” behoort thuis in de kerk.

We zien onze politici niet gaarne met een witten das. Dat laten we aan liberale propagandisten over. Het zou onzen afkeer opwekken, wanneer onze geleerde mannen wetenschappelijke verhandelingen gingen schrijven op zalvenden toon.

We vragen niet om de beginselen er eens „dik op te leggen”. Om ze er overal met „de haren bij te slepen”.

Zulke overdrijving zou zich wreken.

Maar tusschen het er „dik opleggen” en het er geheel niet op- of inleggen, doch er over zwijgen bestaat een breed onderscheid.

Het een is even onvoorwaardelijk af te keuren als het ander. Doch als de Calvinistische beginselen er bij ons inzitten, moeten ze er ook uitkomen.

We moeten zelfs naar gepaste gelegenheden zoeken, om ze te doen uitkomen.

In ons handelen.

In ons spreken.

In ons schrijven.

En indien niet, indien we nog in deze menschen zoeken te behagen, zoo dragen wij de veroordeeling in ons.

—= Nieuwe vragen.

Door het vertrek van Prof. Buijendijk, een even noest werker als vindingrijk experimentalist, komt onze Vrije Universiteit voor nieuwe vragen te staan.

Wat nu?

Prof. Buijendijk heeft tegen zijn wil en het bedoelen onzer Universiteit in, niet zoover de vleugelen kunnen uitslaan, dat hij een kader kon kweken.

Hoe gewenscht het ook is, dat onze hoogleeraren opvolgers achterlaten, in dit geval is er zeer zeker sprake van.

En het is zeer de vraag of hier of daar in ons land een geleerde in dit vak, die tevens moet zijn een man van onverdracht Gereformeerd beginsel, zich schuil houdt achter de raten.

De motieven, waarom Prof. Buijendijk de Vrije Universiteit verlaat, zijn ons niet bekend. Dat hij, vanwege de onvolledigheid onzer Medische Faculteit, niet die studenten om zich verzamelen kon, die hij wenschte, zal dunkt ons, wel het voornaamste, zoo niet het eenige zijn. Of hij daarom vrijheid had onze Universiteit vaarwel te zeggen, laten we geheel en al aan zijn conscientie over. Wij oordeelen niet.

Toch hopen we, dat zijn voorbeeld geen navolging zal vinden. Al is de positie aan een onvolledige faculteit op zichzelf niet aangenaam, mannen als Prof. Woltjer en Prof. Fabius hebben er zich ook geruimen tijd in geschikt en de vrienden van onze Vrije Universiteit zijn er hun nog altijd dankbaar voor.

Eertijds is het door Dr. Kuyper reeds uitgesproken: al zou een hoogleeraar niet één student hebben, dan nog zou hij aan onze Universiteit op zijn plaats kunnen zijn, want dan zou hij ons met de vruchten van zijn studie kunnen verrijken en daarmee ware zijn plaats aan de Universiteit en onze Universiteit zelf gerechtvaardigd.

En het geval van niet één student is aan onze Universiteit gelukkig nog niet voorgekomen.

Jammer vinden we het, dat „De Standaard” in de asterisk, waarin zij het heengaan van Prof. Buijendijk besprak, de gelegenheid te baat heeft genomen, om het plan-Colijn, te Leeuwarden voor enkele jaren ontwikkeld, aan te prijzen.

We kunnen niet elke reden, waarom we dit betreuren, publiek noemen.

Dat lijkt ons althans minder gewenscht.

De red. warden g. zicht een.

Men is waarden spreken.

Doch bl Directeure hoorde, z die te vor boekje w.

Wie z Leeuward zijn oorsp.

In elk leuren h de oud

En die volledige ieiten.

Is het n legenheid schuiven?

Werkt de hand?

Intussch Zal er die dezelf

Of is e gelijk, war kan ontwi

Of zou maken m (zonder na

aan een alleen me

Hier zij Te trac ze te besp

ons blad. Wij will tigen, dat beslissing

De vrien doen, hun denken.

—= Overdr Voor en het rector Dr J. Rid

Bij die j zeer aant zoening m sche theol

Met bek en verdere

Corres toestemmer wel waarli dan de er wordt uitg

eigenlijk h maar, het

Aan ver vorigen jaa naar de d

Bij de e York eigen

Dank zij Europeaan enigszins per berken innert hij ; alleen maan dat hij so

zijn gewee Wel zijn kweekt.

Ik zwijg New-York ber moet i

weinig toeg breedte de hoord heeft

zal zoo'n v niet met de noeg heeft spuiten.

Maar eer geven, al Misschien, de gevels d dag hebt

Ook in e tegen drie studie. Tro

sterveling, Want ge z de meeste

doorlopend